

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«Отсутствие политического признания геноцида»** (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Η απουσία πολιτικής αναγνώρισης της Γενοκτονίας.

Τώρα που πέρασαν οι ημέρες όπου η συλλογική μας μνήμη επανήλθε στη Γενοκτονία και την καταστροφή και φεύγοντας οι ημέρες κατά τις μνημονεύόμενες τα θύματα, εν πολλοίς τους προγόνους μας, τους δικούς μας ανθρώπους που δολοφονήθηκαν ή/και που σώθηκαν το ερώτημα συνεχίζει να υπάρχει ένας αιώνας και πλέον μετά το μαζικό έγκλημα: γιατί η Ελλάδα δεν έχει πολιτική για την αναγνώριση της Γενοκτονίας;

Για περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια, από το 1908 έως το 1922- 1923 ο Ελληνισμός υπέστη τη βαρβαρότητα του οργανωμένου σχεδίου των Νεότουρκων και του Κεμάλ, σχέδιο που είχε στόχο την Θράκη, της Καππαδοκίας, του Πόντου. Πάνω από ένα εκατομμύριο θύματα και πάνω από ενάμιση εκατομμύριο ?? αναμενόμενο αρνείται η Τουρκία. Από την άλλη πλευρά όμως η Ελλάδα δεν είχε και δεν έχει πολιτική για την αναγνώριση της Γενοκτονίας.

Τι είναι αυτό που εμποδίζει ένα κράτος που εκπροσωπεί ένα έθνος, που έχει υποστεί ένα ολοκαύτωμα να μην έχει πλήρη πολιτική ανάδειξη της Γενοκτονίας, από τη διπλωματία μέχρι την εκπαίδευση;

Τι είναι αυτό που εμποδίζει την Ελλάδα να θέσει στο διεθνές επίπεδο αναγνώρισης της Γενοκτονίας, που αφορά ένα κρίσιμο ζήτημα διεθνούς

δικαίου, αλλά και προϋπόθεση για μία ειλικρινή φιλία και συνεργασία με την Τουρκία.

Γιατί η αναγνώριση του εγκλήματος απουσιάζει από την πολιτική ??

Γιατί ενώ όλοι γνωρίζουν τον καταστροφικό ρόλο του Μουσταφά Κεμάλ στο ελληνικό Ολοκαύτωμα, με άλλα λόγια είναι ο υπεύθυνος για τη Γενοκτονία εναντίον του Ελληνισμού, λόγω, η απόδοση στο μαυσωλείο του θεωρείται προσβλητική για την ιστορική μνήμη των θυμάτων, έχει γίνει κατάθεση στεφάνων από Έλληνες πολιτικούς, ??

Πως μία ενέργεια που συνιστά Ύβρη και ακυρώνει την πράξη αναγνώρισης της Γενοκτονίας από τη Βουλή των Ελλήνων, αποκαλείται «διπλωματικό πρωτόκολλο», «απαραίτητο μέρος του επίσημου τελετουργικού» , «διατήρηση των διμερών σχέσεων» και «αποφυγή διπλωματικών εντάσεων» ;

Η πολιτική της Ελλάδας από το 1922 και σχετικά με την αναγνώριση της Γενοκτονίας είναι μία πραγματικότητα που χαρακτηρίζεται από τη φοβία και τη λογική της μη διατάξεως των σχέσεων με την Τουρκία. Έτσι έχουμε από τη μία πλευρά του τουρκικού κράτους να αρνηθεί επίσημα τη Γενοκτονία και από την άλλη την Ελλάδα, η οποία θεωρεί ότι η προώθηση της αναγνώρισης θα μπορούσε να επιδείξει τις ήδη τεταμένες σχέσεις των δύο χωρών, ανοίγοντας ένα ακόμη μέτωπο.....

Έτσι η Ελλάδα επιδιώκοντας ήρεμες σχέσεις με την Τουρκία, ιδίως σε περιόδους εντάσεων στο Αιγαίο ή την Ανατολική Μεσόγειο, δεν έχει πολιτική αναγνώριση της Γενοκτονίας, αφού αυτή θεωρούσε «προκλητική» από την Άγκυρα, θα μπορούσε να ναρκοθετήσει διαλόγους, όπως για τη Χάγη ή Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης και θα προκαλούσε αντίποινα από την Τουρκία, διπλωματικά ή ρητορικά.

Δεν υπάρχει συντονισμός της ομογένειας (όπως κάνει π.χ. η Αρμενία), δεν αξιοποιείται διεθνής φόρα (π.χ. ΟΗΕ, Ε.Ε.) και το ζήτημα παραμένει διαχρονικά σε χαμηλή ή/και ανύπαρκτη πολιτική προτεραιότητα.

Η Ελλάδα δεν έχει αναπτυχθεί οργανωμένη, κρατικά υποστηριζόμενη ? δεν υπάρχει κανένας φορέας ή θεσμικό όργανο με αυτόν τον στόχο, ούτε καν

στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής αναφοράς στον αρμόδιο Υπουργείο, ούτε το όνομα του στις ανακοινώσεις των θεσμικών, των κομμάτων.....

Ο αείμνηστος Μιχάλης Χαραλαμπίδης, ο άνθρωπος που αν σε εθνικό και διεθνές επίπεδο το ζήτημα της Γενοκτονίας, έγραψε ότι «η ηθική αφετηρία του αγώνα μας απέναντι και στα δύο μέτωπα είχε ως κινητήριες ιδέες, ως κινητήριες αξίες, αυτές που πηγάζουν από την αντίληψη των Ελλήνων για τα δικαιώματα των νεκρών. Την υποχρέωση της ταφής τους, το καθήκον της απόδοσης που επιβάλουν οι αιώνιοι και ανάλογοι νόμοι προς τους νεκρούς. Αυτοί πολύ πριν από την περίοδο του Σοφοκλέους είναι πολύ ισχυροί στους Έλληνες. Η απόδοση τιμής στους νεκρούς καθώς και σ' αυτούς που τιμούν και ? Δημοκρατίας και των πολιτισμένων κοινωνιών. Η δική μας διανοητική, ηθική και αγωνιστική δέσμευση κρίθηκε, καθορίστηκε από την αγάπη μας προς τη ζωή, προς τους ανθρώπους.»

Μπροστά στην ανυπαρξία της Ελλάδας για την υπεράσπιση των νεκρών της Γενοκτονίας (αλλά και την άρνηση της Τουρκίας) ο ρόλος των προσώπων και των προσφυγικών ; Η Γενοκτονίας είναι κομβικός και πολυεπίπεδος . λειτουργήσει και λειτουργήσει ως η κύρια κινητήρια δύναμη για τη διατήρηση της ιστορικής μνήμης, την ευαισθητοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και την άσκηση πίεσης για την επίσημη πολιτική. Συμβάλλουν στη διατήρηση της μνήμης των θυμάτων, διασφαλίζοντας ? προσπάθειας για τη διεθνή αναγνώριση, κινητοποιώντας ελληνικές κοινότητες στο εξωτερικό (π.χ. ΗΠΑ, στον Καναδά, στην Αυστραλία) και ??? οι Αρμένιοι και οι Ασσύριοι . Συνεργάζονται με πολιτικούς, ακαδημαϊκούς και διεθνείς ?? αναγνωρίζουν τις γενοκτονίες.

Εν τέλει, έχουν έναν ενεργό και στην ουσία ιστορικό ρόλο, εκεί η πολιτική του ελληνικού κράτους στο ζήτημα, είναι δυστυχώς ανύπαρκτος.....

*Ο Θεοφάνης Μαλκίδης είναι διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι μέλος της Διεθνούς Ένωσης των Ερευνητών της Γενοκτονίας η 2007 Από τότε το ψήφισμα αυτό έχει χρησιμοποιηθεί για την αναγνώριση από κοινοβούλια και προγράμματα σε όλον τον κόσμο.

Το κείμενο αποτελεί μέρος του ομιλίας του στις εκδηλώσεις της Ευξείνου Λέσχης Αριδαίας Μακεδονίας.

Φεοφανис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

Отсутствие политического признания геноцида.

Теперь, когда прошли те дни, когда наша коллективная память вернулась к Геноциду и разрушениям, и проходят дни, когда чтят память жертв, в основном наших предков, наших собственных людей, которые были убиты и/или спасены, вопрос остается актуальным спустя более века после этого массового преступления: почему у Греции нет политики признания Геноцида?

Более пятнадцати лет, с 1908 по 1922-1923 годы, эллинизм страдал от варварства организованного плана младотурок и Кемаля, плана, направленного против Фракии, Каппадокии и Понта. Более миллиона жертв и более полутора миллионов? Турция это, как и следовало ожидать, отрицает. С другой стороны, у Греции не было и нет политики признания геноцида.

Что мешает государству, представляющему нацию, пережившую Холокост, в полной мере использовать политическое влияние, связанное с геноцидом, — от дипломатии до образования?

Что мешает Греции поднять вопрос о международном признании геноцида, который затрагивает важнейший вопрос международного

права, а также является условием искренней дружбы и сотрудничества с Турцией?

Почему в политике отсутствует признание преступлений?

Потому что, хотя всем известна ужасающая роль Мустафы Кемаля в греческом Холокосте, иными словами, он несет ответственность за геноцид против эллинизма, поскольку приписывание его мавзолею статуса памятника считается оскорбительным для исторической памяти жертв, греческие политики возложили венки.

Как можно называть «дипломатическим протоколом», «необходимой частью официального ритуала», «поддержанием двусторонних отношений» и «избеганием дипломатической напряженности» действие, которое представляет собой предательство и аннулирует акт признания геноцида греческим парламентом?

Политика Греции с 1922 года в отношении признания геноцида — это реальность, характеризующаяся фобией и логикой, исключая установление отношений с Турцией. Таким образом, с одной стороны, мы имеем турецкое государство, официально отрицающее геноцид, а с другой — Грецию, которая считает, что продвижение признания может продемонстрировать и без того напряженные отношения между двумя странами, открыв новый фронт...

Таким образом, Греция, стремясь к спокойным отношениям с Турцией, особенно в периоды напряженности в Эгейском или Восточном Средиземноморье, не признает геноцид в политическом плане, поскольку считает его «провокационным» для Анкары, способным подорвать диалог, например, в Гааге или в рамках мер доверия, и спровоцировать ответные действия со стороны Турции, как дипломатические, так и риторические.

Отсутствует координация действий диаспоры (как, например, в Армении), не используются международные форумы (например, ООН, ЕС), и проблема на протяжении длительного времени остается малопriorитетной или вовсе несуществующей с политической точки зрения.

Греция не развивалась организованно и при поддержке государства; нет ни одного органа или учреждения, преследующего эту цель, даже в сфере внешней политики, отчитывающегося перед компетентным министерством, и его название не фигурирует в заявлениях учреждений, партий...

Покойный Михалис Хараламбидес, человек, поднявший вопрос геноцида на национальном и международном уровнях, писал: **«Моральной отправной точкой нашей борьбы на обоих фронтах были идеи и ценности, лежащие в основе греческого понимания прав умерших. Обязанность хоронить их, долг возмездия, налагаемый вечными и аналогичными законами по отношению к мертвым. Эти принципы, задолго до эпохи Софокла, были очень сильны среди греков. Оказание почестей как умершим, так и тем, кто их оказывает... Демократия и цивилизованные общества. Наша собственная интеллектуальная, моральная и военная приверженность оценивалась и определялась нашей любовью к жизни, к людям».**

В условиях бездействия Греции в защите погибших в результате геноцида (и отрицания со стороны Турции) роль отдельных лиц и беженцев в этом деле становится ключевой и многогранной . Они выступают и продолжают выступать в качестве главной движущей силы сохранения исторической памяти, повышая осведомленность греческого общества и оказывая давление на официальную политику. Они способствуют сохранению памяти о жертвах, обеспечивая усилия по международному признанию, мобилизуя греческие общины за рубежом (например, в США, Канаде, Австралии), а также армян и ассирийцев . Они сотрудничают с политиками, учеными и международными организациями для признания геноцида.

В конечном счете, они играют активную и, по сути, историческую роль, в то время как политика греческого государства по этому вопросу, к сожалению, отсутствует...

Τεοφάνης Μαλκιδής — доктор философии, выпускник Пантеонского университета. Он является членом Международной ассоциации исследователей геноцида с 2007 года. С тех пор эта резолюция используется для признания парламентами и программами по всему миру.

Данный текст является частью его речи, произнесенной на мероприятиях Черноморского клуба засушливой Македонии.

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα **«Η απουσία πολιτικής αναγνώρισης της Γενοκτονίας»**.

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Η απουσία πολιτικής αναγνώρισης της Γενοκτονίας.

Τώρα που πέρασαν οι ημέρες όπου η συλλογική μας μνήμη επανήλθε στη Γενοκτονία και την καταστροφή και φεύγοντας οι ημέρες κατά τις

μνημονευόμενες τα θύματα, εν πολλοίς τους προγόνους μας, τους δικούς μας ανθρώπους που δολοφονήθηκαν ή/και που σώθηκαν το ερώτημα συνεχίζει να υπάρχει ένας αιώνας και πλέον μετά το μαζικό έγκλημα: γιατί η Ελλάδα δεν έχει πολιτική για την αναγνώριση της Γενοκτονίας;

Για περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια, από το 1908 έως το 1922- 1923 ο Ελληνισμός υπέστη τη βαρβαρότητα του οργανωμένου σχεδίου των Νεότουρκων και του Κεμάλ, σχέδιο που είχε στόχο την Θράκη, της Καππαδοκίας, του Πόντου. Πάνω από ένα εκατομμύριο θύματα και πάνω από ενάμιση εκατομμύριο ?? αναμενόμενο αρνείται η Τουρκία. Από την άλλη πλευρά όμως η Ελλάδα δεν είχε και δεν έχει πολιτική για την αναγνώριση της Γενοκτονίας.

Τι είναι αυτό που εμποδίζει ένα κράτος που εκπροσωπεί ένα έθνος, που έχει υποστεί ένα ολοκαύτωμα να μην έχει πλήρη πολιτική ανάδειξη της Γενοκτονίας, από τη διπλωματία μέχρι την εκπαίδευση;

Τι είναι αυτό που εμποδίζει την Ελλάδα να θέσει στο διεθνές επίπεδο αναγνώρισης της Γενοκτονίας, που αφορά ένα κρίσιμο ζήτημα διεθνούς δικαίου, αλλά και προϋπόθεση για μία ειλικρινή φιλία και συνεργασία με την Τουρκία.

Γιατί η αναγνώριση του εγκλήματος απουσιάζει από την πολιτική ??

Γιατί ενώ όλοι γνωρίζουν τον καταστροφικό ρόλο του Μουσταφά Κεμάλ στο ελληνικό Ολοκαύτωμα, με άλλα λόγια είναι ο υπεύθυνος για τη Γενοκτονία εναντίον του Ελληνισμού, λόγω, η απόδοση στο μαυσωλείο του θεωρείται προσβλητική για την ιστορική μνήμη των θυμάτων, έχει γίνει κατάθεση στεφάνων από Έλληνες πολιτικούς, ??

Πως μία ενέργεια που συνιστά Ύβρη και ακυρώνει την πράξη αναγνώρισης της Γενοκτονίας από τη Βουλή των Ελλήνων, αποκαλείται «διπλωματικό πρωτόκολλο», «απαραίτητο μέρος του επίσημου τελετουργικού» , «διατήρηση των διμερών σχέσεων» και «αποφυγή διπλωματικών εντάσεων» ;

Η πολιτική της Ελλάδας από το 1922 και σχετικά με την αναγνώριση της Γενοκτονίας είναι μία πραγματικότητα που χαρακτηρίζεται από τη φοβία και τη λογική της μη διατάξεως των σχέσεων με την Τουρκία. Έτσι έχουμε από τη μία πλευρά του τουρκικού κράτους να αρνηθεί επίσημα τη Γενοκτονία και από την άλλη την Ελλάδα, η οποία θεωρεί ότι η προώθηση της αναγνώρισης

θα μπορούσε να επιδείξει τις ήδη τεταμένες σχέσεις των δύο χωρών, ανοίγοντας ένα ακόμη μέτωπο.....

Έτσι η Ελλάδα επιδιώκοντας ήρεμες σχέσεις με την Τουρκία, ιδίως σε περιόδους εντάσεων στο Αιγαίο ή την Ανατολική Μεσόγειο, δεν έχει πολιτική αναγνώριση της Γενοκτονίας, αφού αυτή θεωρούσε «προκλητική» από την Άγκυρα, θα μπορούσε να ναρκοθετήσει διαλόγους, όπως για τη Χάγη ή Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης και θα προκαλούσε αντίποινα από την Τουρκία, διπλωματικά ή ρητορικά.

Δεν υπάρχει συντονισμός της ομογένειας (όπως κάνει π.χ. η Αρμενία), δεν αξιοποιείται διεθνής φόρα (π.χ. ΟΗΕ, Ε.Ε.) και το ζήτημα παραμένει διαχρονικά σε χαμηλή ή/και ανύπαρκτη πολιτική προτεραιότητα.

Η Ελλάδα δεν έχει αναπτυχθεί οργανωμένη, κρατικά υποστηριζόμενη ? δεν υπάρχει κανένας φορέας ή θεσμικό όργανο με αυτόν τον στόχο, ούτε καν στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής αναφοράς στον αρμόδιο Υπουργείο, ούτε το όνομα του στις ανακοινώσεις των θεσμικών, των κομμάτων.....

Ο αείμνηστος Μιχάλης Χαραλαμπίδης, ο άνθρωπος που αν σε εθνικό και διεθνές επίπεδο το ζήτημα της Γενοκτονίας, έγραψε ότι «η ηθική αφετηρία του αγώνα μας απέναντι και στα δύο μέτωπα είχε ως κινητήριες ιδέες, ως κινητήριες αξίες, αυτές που πηγάζουν από την αντίληψη των Ελλήνων για τα δικαιώματα των νεκρών. Την υποχρέωση της ταφής τους, το καθήκον της απόδοσης που επιβάλουν οι αιώνιοι και ανάλογοι νόμοι προς τους νεκρούς. Αυτοί πολύ πριν από την περίοδο του Σοφοκλέους είναι πολύ ισχυροί στους Έλληνες. Η απόδοση τιμής στους νεκρούς καθώς και σ' αυτούς που τιμούν και ? Δημοκρατίας και των πολιτισμένων κοινωνιών. Η δική μας διανοητική, ηθική και αγωνιστική δέσμευση κρίθηκε, καθορίστηκε από την αγάπη μας προς τη ζωή, προς τους ανθρώπους.»

Μπροστά στην ανυπαρξία της Ελλάδας για την υπεράσπιση των νεκρών της Γενοκτονίας (αλλά και την άρνηση της Τουρκίας) ο ρόλος των προσώπων και των προσφυγικών ; Η Γενοκτονίας είναι κομβικός και πολυεπίπεδος . λειτουργήσει και λειτουργήσει ως η κύρια κινητήρια δύναμη για τη διατήρηση της ιστορικής μνήμης, την ευαισθητοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και την άσκηση πίεσης για την επίσημη πολιτική. Συμβάλλουν στη

διατήρηση της μνήμης των θυμάτων, διασφαλίζοντας ? προσπάθειας για τη διεθνή αναγνώριση, κινητοποιώντας ελληνικές κοινότητες στο εξωτερικό (π.χ. ΗΠΑ, στον Καναδά, στην Αυστραλία) και ??? οι Αρμένιοι και οι Ασσύριοι . Συνεργάζονται με πολιτικούς, ακαδημαϊκούς και διεθνείς ?? αναγνωρίζουν τις γενοκτονίες.

Εν τέλει, έχουν έναν ενεργό και στην ουσία ιστορικό ρόλο, εκεί η πολιτική του ελληνικού κράτους στο ζήτημα, είναι δυστυχώς ανύπαρκτος.....

*Ο Θεοφάνης Μαλκίδης είναι διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι μέλος της Διεθνούς Ένωσης των Ερευνητών της Γενοκτονίας η 2007 Από τότε το ψήφισμα αυτό έχει χρησιμοποιηθεί για την αναγνώριση από κοινοβούλια και προγράμματα σε όλον τον κόσμο.

Το κείμενο αποτελεί μέρος του ομιλίας του στις εκδηλώσεις της Ευξείνου Λέσχης Αριδαίας Μακεδονίας.

